

PRIVIND PRIN FERESTRE

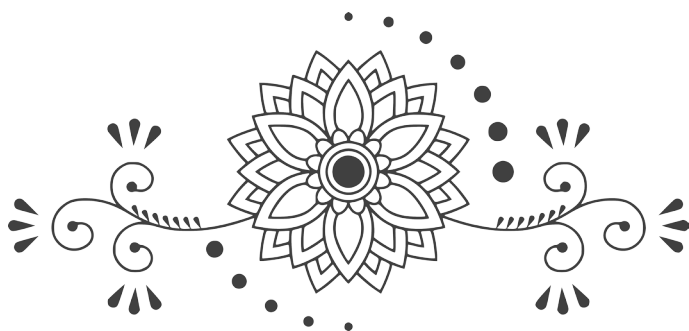
De mic copil mi-a plăcut să privesc pe ferestrele luminate, prin care se zăresc rafturile unei biblioteci, un tablou sau chiar o vază cu flori, mai ales în anotimpurile când ziua devine tot mai scurtă – plăcere pe care o am și în prezent. Pentru mine nu a fost și nu este curiozitatea de a intra în intimitatea oamenilor, ci aceea pe care ți-o dă admirarea unui tablou, care în mintea mea poate deveni fie colțul unei scene de teatru, fie o secvență de film, precum un fotoliu adânc și comod lângă care îți închipui că tronează o măsuță pe care se află cărți, ziare sau reviste interesante...

Da, la ferestrele de la etajele superioare se poate admira numai plafonul încăperii, luminat fie de plafoniera din fier forjat, fie de un superb candelabru de Murano sau o lustră cu șase brațe de alamă (lămpi olandeze), ori o lumină caldă, blândă, dată de aplicile prinse de un perete. Poți zări și o lampă înaltă cu picior cu abajur modern sau vechi făcut din mătase plisată care luminează partea de sus a unui fotoliu adânc și comod, lângă care-ți închipui că tronează o

carte sau ziare și reviste interesante... dacă fereastră luminată este amplasată la parter sau etajul unu, prin perdeaua dată la o parte, poți zări un colț de bibliotecă pe al cărei ultim blat se află o vază de sticlă sau porțelan pentru flori, un sfeșnic cu elemente Biedermeier, o veche lampă alimentată cu gaz lampant, două capete de rățuște din bronz (limitatoare pentru cărți), un perete decorat cu mici acuarele sau chiar un portret pictat în ulei într-o manieră clasică și câte și mai câte... Dacă fereastra este înaltă și îngustă, poți vedea chiar o parte din rampa frumos sculptată în lemn a unei scări, care duce undeva (etaj mansardat sau pod).

Ani de zile, trecând pe o anumită stradă din București, umbrită de platani bătrâni, cu case cu cel mult un etaj, am admirat o fereastră de la parter, prin care se putea zări o scară modernă din lemn, vopsită în alb, iar pe marginile treptelor se observau obiecte decorative vopsite în culori vii, dar armonioase, intercalate cu mici ghivece cu flori multicolore. Din păcate, imobilul a fost vândut, iar noii locatari au seara obiceiul să tragă voleurile.

Desigur, privind ferestrele, în gând îți imaginezi și cum e mobilată încăperea.

FINA LINA

Prin anii 1946-1947 era destul de dificil să-ți poți angaja o subretă (ca în vodeviluri), adică o tânără frumușică, subțirică, veselă, dezghețată. De fapt, era o servitoare, pe care o plăteai pentru primirea clienților: medicilor, avocaților, oamenilor de afaceri. Vremurile erau „tulburi” cum se zicea, iar majoritatea fetelor în casă preferau să se angajeze cu carte de muncă – femei de serviciu sau muncitoare necalificate.

Un cunoscut avocat bucureștean a cărui soție, de profesie medic, fusese colega de facultate a tatălui meu, l-a întrebat odată pe acesta dacă nu cunoaște o astfel de persoană.

Domnul avocat D avea în București, pe Calea Victoriei, un cabinet de avocatură format din trei camere, într-un bloc elegant. Camera cea mai mică era situată chiar lângă intrare și servea drept salon de așteptare, destinat clienților. Încăperea era mobilată cu fotolii comode, îmbrăcate în pluș, măsuțe cochete. Pe parchet erau amplasate covorașe tip persan, iar pe pereții încăperii acuarele, operele unor artiști plastici

de renume. Subreta avea sarcina să primească clienții, ajutându-i, după anotimp, la scoaterea paltoanelor, pardesiilor și la scuturarea cu... măturica a zăpezii de pe încălțăminte. Mai avea sarcina să le aducă pe o tavă de argint cafea și dulceață de cireșe amare. Chiar dacă nu aveau clienții chef să consume aceste preparate de casă, tratația era obligatorie, intrând în prețul onorariului piperat.

Fina Lina fusese botezată de către bunicii paterni. Provenea dintr-o familie modestă din punct de vedere material, având mulți frați și surori. Tatăl meu s-a gândit să-i facă un bine... În concluzie, cu acordul ei și al familiei, a adus-o în București, la noi acasă, pentru o zi-două în vederea unui scurt instructaj făcut de mama mea. Tot aceasta i-a cumpărat o rochie de culoare neagră pe măsură (era cam plinuță), ornată cu un modest guleraș alb. Mai greu a fost cu basmaua de pe cap, la care fina nu dorea să renunțe... În final a acceptat o mică bonețică albă pe păr și un șorțuleț de pânză de aceeași culoare. Conduasă la biroul avocatului, i s-a explicat cum trebuie să procedeze la primirea unui client. ... Și a sunat primul client. Fina Lina i-a deschis, l-a ajutat să-și scoată haina, indicându-i un fotoliu pe care să se așeze, apoi s-a dus să aducă tratația obligatorie. Ghinionul ei a fost ca tocmai atunci să iasă din cabinet avocatul, care conducea un client. Domnul avocat, zâmbind subțire, i-a făcut Linei observația că a uitat să aducă și apa. „Tot pe tavă, Lino!”. Drept pentru care, subreta S-A ÎNTORS CU ACEEAȘI TAVĂ, FĂRĂ PAHARE, DAR PLINĂ CU APĂ... Ponoasele le-a tras tata: observații de la avocat, observații cu ton mai ridicat de la mama („Ți-am spus eu să nu te bagi, că este o toantă!”). În plus, i-a plătit Linei biletul de tren pentru întoarcere,

mama adăugându-i o pungă din pânză, umplută cu cozonaci, chec și bomboane pentru fini...

Există în popor o VORBĂ, dar nu pot s-o reproduc (*Facerea de bine...*).